

RIKS
TEATRET

HENRIK IBSEN

GJENGANGERE

KJÆRE PUBLIKUM

Selv om verden misunner oss Ibsen, skal vi nordmenn for all del ikke slå oss på brystet. Tvertimot - det er vel knapt noen menneskelig egenskap Ibsen utleverer mer ubarmhjertig enn selvgodheten!

Men vi skal vite å verdsette hvilken gave det er for en kultur og en nasjon å ha en dikter av et slikt universelt format.

Og å verdsette Ibsen er å gi hans diktning liv der den hører hjemme - på teatret. Og dermed gjøre hans skikkelser og hans beretninger levende for et nåtidig publikum. Og la ham bli den nærværende kraften i vår felles kultur, i livene vi lever sammen, i samfunnet vi prøver å skape, som de aller ypperste kunstnerne kan være.

Ja, så betydningsfullt er det.

Ikke minst for oss - for hele landets teater - er dette en selvfølgelig oppgave. Derfor står Ibsen så hyppig på vårt repertoar.

'Bergmanden' kalte Ibsen seg selv i det berømte diktet ved samme navn - om mannen som sprenger seg gjennom berg og fjell ned i dypet. Slik hamrer dikteren uopphørlig løs på det han prøver å forstå: "Bryt meg veien, tunge hammer,/Til det dugtes hjertekammer!" I få andre verker følger han dette kallet tydeligere enn i *Gjengangere*, der han borer seg ned i menneskesinnets dypeste gjemmer.

Og det han avdekker der nede i mørket er både heslig og skremmende. Det sjokkerte samtiden. Han kom òg så dypt at det ikke er mindre rystende i dag.

Men Ibsen så seg selv også som en billedhugger, slik han skildrer kunstnergjerningen i sitt aller siste stykke, *Når vi døde våkner*. Billedhuggerens kall er å forme steinen til et, ja, et bilde på livet - til noe som *fastholder* livet, som gjør det tydeligere for oss - et bilde som er *sannere* enn det vi selv greier å se der vi beveger oss gjennom hverdagen.

Jeg vet ikke et vakrere fenomen - kunsten som sannere enn virkeligheten.

Derfor: uansett hvor heslig det er, det vi blir vist - oppleves det som sant, er det også vakkert, ikke i betydningen *forskjønnet*, men i betydningen *fullverdig*. Da er det rikt, da er det bevegende. Da gjør det våre egne liv viktigere.

I denne forstand er *Gjengangere* et av Ibsens aller vakreste verker. Ja, både i form og livsopplevelse er det å ligne med de aller ypperste verker fra den vestlige scenekunstens opphav - de greske tragediene.

I den greske antikken var da også skjønnhet og sannhet ett og det samme.

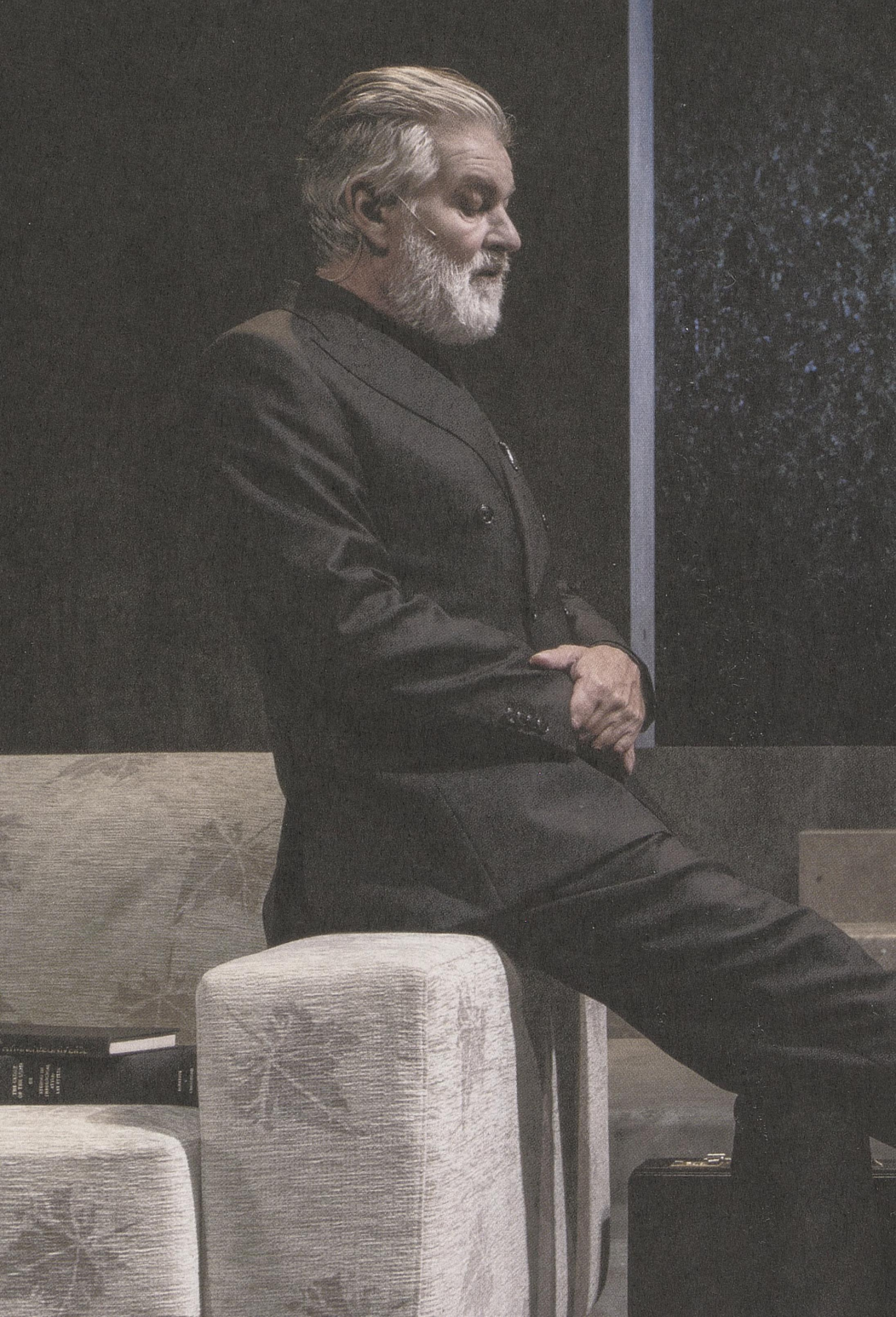
Vår oppgave er å måle oss med dette - å skape noe like vakkert. Og dermed uforglemmelig.

Velkommen i teatret!

Tom Remlov

Tom Remlov,
Teatersjef

GJENGANGERE PÅ ROSENVOLD

av Bjørn Hemmer

Da Ibsen i 1881 sendte *Gjengangere* ut i verden, høstet han storm. Det var han forberedt på. Likevel ble han overrasket over styrken i den forbitrelse han ble møtt med. Teatrene torde ikke ta sine fingrer i det, bokhandlere sendte boken tilbake, kritikerne overbød hverandre i fordømmelse. En kjent tysk dikter kalte det "hospitalpoesi". Andre hevdet at Ibsen undergravde den moralen som var selve grunnlaget for et sunt samfunn.

Hvorfor ble reaksjonene så sterke? Man var jo blitt vant til at Ibsen utfordret sin samtid. To år tidligere hadde han med *Et dukkehjem* levert et sviende angrep på tidens patriarkalske samfunnsorden. Der hadde han latt Nora hevde sitt selvfulgelige likeverd med mannen, hun som i fri tross forlater mann og barn for å bli seg selv. I en tid nesten uten skilsmisser kunne en slik historie være ille nok. Langt verre var det at Ibsen i *Gjengangere* viste de fatale følgene av at kvinnen *ikke* gikk, men underkastet seg mannssamfunnets normer og autoriteter. Dessuten åpnet han døren inn til det som tidens viktorianske samfunn for enhver pris ville holde skjult. Det

borgerlige familielivs fasade skulle være uplettet. Men her avslørte Ibsen hva som kunne skjule seg bak fasaden: utroskap, alkoholisme, kjønnskamp, syfilis, kjøp og salg på ekteskapsmarkedet og en bønn om aktiv dødshjelp.

I denne stormen overså kritikerne hvilket enestående kunstverk *Gjengangere* er – et suverent komponert drama, med en tett vev av ord og uttrykk som skaper sterke indre sammenhenger. Kritikerne klarte heller ikke å se at Ibsen her hadde et helt annet ærend enn bare det å angripe den rådende samfunnsorden. For han stiller samtidig opp et positivt motstykke: et friere og gladere liv, slik Osvald kjenner det fra sine år ute i det frie, solfylte Europa. Han forakter livet i hjemlandet, der menneskene lever under trykket av et puritansk plikt-regime, helt fremmed for den enkle gleden ved det å være til i verden.

For Ibsens samtidige var det nok særlig provoserende at han fremstilte den norske livsformen som direkte livsfjendtlig. Og som selve årsaken til dobbeltmoral og ulykkelige skjebner.

Opp mot Osvald står pastor Manders, en varm forsvarer av den hjemlige tilværelsen. For ham er det en farlig opprørsånd å kreve lykke i livet: "Hvilken rett har vi mennesker til lykken? Nei, vi skal gjøre vår plikt ...". Med en slik holdning aksepterer man å leve i ufrihet, kuert av hensynet til samfunnet og den offentlige mening. Alt for å bevare skinnet av lov og orden.

Det var her fru Alving for alvor begynte å tvile på pastorens lære: "Ja, dette med lov og orden, jeg tror mang en gang det er det som volder alle ulykkene her i verden." Hun har gjennom sin lesning gjort seg kjent med den nye tids friere tenkning, men innrømmer sin passive protest og feighet. Hun er en borgerlig opprører som frykter opprøret. Derfor ble hennes vei en annen enn Noras.

I 19 år hadde fru Alving holdt ut i sitt ulykkelige ekteskap med Alving. Skuespillet begynner dagen før tiårsdagen for hans død. Gjennom alle år har hun gjort alt for å skjule mannens utskeielser og forfall. Det er grunnen til at hun har reist et barnehjem til hans minne. Dette veldedighetsbygget skal vise for enhver at Alving hadde vært en sann samfunnsstøtte. Hun har altså bygd opp et løgnaktig idealbilde av mannen – også for Osvald. Til tross for

at hun inderlig vel vet at det er et falskneri. Frykten for den offentlige mening har vært for sterk: "Jeg var under pliktene og hensynene", sier hun.

Det er dagen før innvielsesfesten for barnehjemmet. Fru Alving håper at hun nå kan sette punktum for sin langvarige kamp mot den vonde fortiden. Og hun tror hun skal klare det: "Fra i overmorgen skal det for meg være som om den døde aldri hadde levd i dette hus." Men det viser seg snart at fortiden ikke lar seg kneble. Ja, det er nettopp det som er selve grunnlaget for Ibsens dramatiske teknikk, den retrospektive teknikken, der fortidens gjerninger dukker opp igjen og blir nåtid – blir *skjebne*. Det er dette som er Ibsens teaterhistoriske bragd. Han tilførte det borgerlige samtidsdrama en dimensjon av skjebne, noe teaterkunsten lenge hadde savnet. *Gjengangere* står derfor som en milepæl i teaterhistorien.

Allerede tittelen *Gjengangere* anslår en tone av angst og uro – og en antydning om at det finnes en uoppgjort fortid. Men Ibsen lar gjenganger-begrepet stå for noe mye mer enn forestillingen om at de døde vender tilbake.

(forts.)

Og dessuten er det her slett ikke de døde som går igjen. Alving har i mange år ligget rolig i sin grav, akkurat som Johanne, Regines mor. Det Ibsen gjør, er å snu det hele på hodet: Det er *de levende* som blir "gjengangere" – slik fru Alving kommer til å se det. Hun oppdager Osvald og Regine i den samme avslørende situasjonen som den Alving og Johanne i sin tid var i, og da sier hun til Manders:

Da jeg hørte Regine og Osvald der inne, var det som jeg så gjengangere for meg. Men jeg tror nesten vi er gjengangere alle sammen, pastor Manders. Det er ikke bare det vi har arvet fra far og mor som går igjen i oss. Det er alle slags gamle avdøde meninger og alskens gammel avdød tro og slikt noe. Det er ikke levende i oss, men det sitter i allikevel, og vi kan ikke bli kvitt det. Bare jeg tar en avis ... er det liksom jeg så gjengangere smyge imellom linjene. Det må leve gjengangere hele landet utover ...

Ibsen skrev en gang: "En dikter kan hate ideer, prinsipper og systemer; men han kan ikke hate individene." Når han kritiserte tidens samfunn, var det noe allment han angrep – det bakenforliggende, det som ganske umerkelig griper inn i vårt liv og styrer vår tenkemåte og våre handlinger. Slik setter han provokatorisk spørsmålstegn ved det allment vedtatte – de ideer, holdninger og verdier som sterke samfunnskrefter hegner om. Og som blir det felles innforståtte. Og som så altfor lett fører til vanetenkning og motstand mot forandring, alt det "gjengangeraktige" i våre forestillinger. Vi gjennomskuer nok pastor Manders, men kanskje har vi *noe* mer til felles med ham enn vi tror?

GJENGANGERE

Av Henrik Ibsen

PÅ SCENEN

Fru Alving
Gjertrud Jynge

Pastor Manders
Lasse Lindtner

Osvald
Gunnar Eiriksson

Snekker Engstrand
Per Egil Aske

Regine
Madalena Sousa
Helly-Hansen

TEAM
Regissør
Bentein Baardson

Scenograf
Bård Lie Thorbjørnsen

Kostymedesigner
Ingrid Nylander

Lysdesigner
Eivind Myren

Lyddesigner
Nils Wingerei

Dramaturg
Tine Thomassen

Maskør
Helge Bjørnå

Produsent
Anita Basmo Bjørnstad

Inspisient og turnéleder
Ole Lillo-Stenberg

Sufflør og
produksjonsassistent
Rasmus Ofstad Feidje

TURNÉTEAM
Oppsetningsleder
John Grønvold

Scenetekniker
Adam Bouras

Lysmester
Gaute Haugland
Fjellbakk

Lydmester
Morten Haug
Serigstad

Kostyme- og
maskeansvarlig
Magny Hammersbøen

Rekvisitør
Espen Røen

MUSIKK

Dmitrij Sjostakovitsj -
«Cello Sonata in D-Minor, Op.40: III.Largo»
Francisca Skoogh & Daniel Blendulf
Brian Eno - "Fullness Of Wind".
Bjarne Gustavsen - "Manders Trørgel".
Nils Wingerei - "Fjords"
J. S. Bach - «Tocatta in D Minor» -
Constandinos Boudounis -
Solo Cello - live.

Spilletid 2 t og 2o min (inkl. pause)

Premiere i Nydalen, Oslo
31. august 2017

Turnépremiere i Harstad
5. september 2017

En Riksteater-produksjon

Ansvarlig utgiver: Riksteatret. I redaksjonen: Tom Remlov, Bentein Baardson, Tine Thomassen og Mette Hægeland Blom (red).
Foto: Erik Berg. Layout: Lise Juvet. Trykk: 07 Media. Opplag: 3000. www.riksteatret.no

FORELDRENES MAK

Av Siri Erika Gullestad

Et sentralt motiv i Ibsens drama *Gjengangere* er likheten mellom avdøde kammerherre Alving og Oswald, far og sønn. Ikke bare er de fysisk like de to; de deler også temperament og karaktertrekk. Oswald har også ubevisst identifisert seg med faren. De har begge en livsnyttende holdning og en utsvevende livsførelse. Som far så sønn. Mor, Helene Alving, har søkt å beskytte sønnen mot innflytelsen fra den "ryggeløse" faren ved å sende ham på kostskole i Paris syv år gammel. Selv om far og sønn ikke har vært sammen siden da, går kammerherren igjen i sønnen. Lynne og identifikasjon – begge uttrykker psykologisk arv. Slik Oswald uttrykker det: *Den sykdom jeg har fått som arvelod, den – den sidder her inne.* En gjenganger har tatt makten, til tross for alle forsøk på å bli kvitt ham.

Psykoanalysen er en metode som søker å oppspore, beskrive og navngi gjengangere i individets liv – først og fremst slike som opererer på ubevisst nivå. Hva er gjengangerne i Helene Alvings sinn? For å svare psykoanalytisk må vi ta utgangspunkt i begrepet *konflikt*. Helene Alving er en kvinne som har fulgt foreldre og autoriteters krav. Det var moren og tantene som ønsket at hun giftet seg med

Alving – et "godt parti". Samtidig er hun selv, med en del av seg, identifisert med det anstendige og respektable. Nå har hun viet sitt liv til å reise et "asyl" som æresminne over den avdøde kammerherren. For all tid skal sporene av hans tøylesløse liv dekket over. Samtidig lengter hun etter selvstendighet og gjør opprør mot konvensjonelle tenkemåter. Frihetstrang står imot plikt – de motstridende impulsene har ikke funnet noen løsning i Helene Alvings liv. Hun forsøkte i sin tid å bryte ut av ekteskapet med Alving, men lot seg overtale til å vende tilbake av moralens vokter, pastor Manders.

Ekteskapet med Alving kan leses som uttrykk for den ubevisste konflikten. Mannen hun har valgt, beskrives som "ryggeløs", men er samtidig livsglad og fri. Ved å drikke og ha andre kvinner svikter Alving, og dette er en åpenbar grunn til at ekteskapets ble ulykkelig. Samtidig antyder teksten mer komplekse årsaker: *Jeg bragte heller ikke søndagsvejr ind i hans hjem. (...). – Jeg er ræd, jeg har gjort hjemmet uudholdeligt for din stakkars far, Oswald.* Helene Alving erkjenner slik at hun selv kan ha bidratt til at den livsglade ektefellen søkte ut av hjemmet. Er det i henne en angst for å gi seg hen til lyst og begjær?

Aner vi et snev av misunnelse overfor en som tillater seg noe hun ubevisst frykter i seg selv? Uansett – gjennom sin livsførsel krenker kammerherren selvrespekten hennes. Når utroskapen så også finner sted innenfor husets vegger, kommer hatet. Helene Alving innrømmer at hun fra nå av har et "våpen" mot ektefellen. "Hele makten" i huset overtar hun – i hatets regi. Hat avler hevnrang – og fruens hevner er grusom: Syvårige Osvald sendes bort og ser etter dette aldri sin far igjen.

I psykoanalytisk perspektiv er individets forståelse av seg selv ofte uttrykk for selvbedrag. Det å sende bort sønnen ser Helene Alving som en kjærlig handling – han skal beskyttes mot farens dårlige innflytelse. Det hun ikke erkjenner, er egen *hevnrang* – hvordan hun gjennom dette straffer ektefellen, som en moderne Medea. Faren skal ikke få noe av Osvald og sønnen skal ikke få noe av faren. Osvald skal være bare hennes. Han skal arve alt etter henne og ikke noe "etter sin far". Helene Alving erkjenner heller ikke at hun ved å sende Osvald bort *selv* avviser ham. Sønnen fratras ikke bare sin far og muligheten for å få et realistisk bilde av ham. Han berøves også sin mors varme.

Forestillingen om at hun selv og hennes "kjære eneste gutt" nå skal begynne et nytt

liv sammen, er et selvbedrag. Møtet med realiteten er dramaets tragiske høydepunkt. Gang på gang nekter moren å høre på den fortvilte sønnens fortelling om sin sykdom. Én etter én faller illusjonene. Ikke bare er tanken om sønnens kjærlighet til en far han "aldri har kjent" et bedrag. *Holder du virkelig fast ved den overtro, du, som er så opplyst forresten?* ironiserer Osvald. Heller ikke kan hun ta for gitt at sønnen elsker henne: *for jeg ser det nok; jeg har dig ikke*. Hun kan nok vedgå at hennes ekteskap ble en ulykke. At hun ved å avvise sønnen har mistet ham, kan hun imidlertid ikke erkjenne. Osvalds ord er harde: *Jeg har ikke bedt deg om livet. Og hva er det for slags liv, du har givet mig? Jeg vil ikke ha' det!* Vi aner en undertekst: Hvorfor tok du far fra meg? Hvorfor ga du meg ikke en mors kjærlighet? I Osvalds desperate *Mor, gi' mig solen* høres et rop om en varme han aldri fikk. - *Gjengangere* belyser slik hvordan en mors hat og hevngjerrighet kan overstyre omtanken for et barn - et tabubelagt motiv.

Ibsen anskueliggjør også det fåfengte i å fornekte realiteten, i dramaet illustrert gjennom asyltet. Asyltet reises, sier fruene, for å dekke over mannens uanstendige livsførsel – for å hedre det ideale. Fra psykoanalytisk synsvinkel kan asyltet betraktes som et forsvar også mot hennes egne ubevisste motiver. (forts.)

Ordet "asyl" betyr fristed. Det representerer et tilfluktssted for uantakelige hevntanker og eget livs misere. En psykoanalytiker vi si fortregning. Men asylet brenner. Forsvarsverket går opp i flammer og alt kommer for en dag. Sannheten vil alltid innhente deg.

Men jeg tror næsten, vi er gengangere allesammen, pastor Manders. (...) Det er ikke levende i os; men det sidder i alligevel og vi kan ikke bli' det kvit.

Hvorfor blir vi ikke kvitt gjengangerne? I tillegg til driftene seksualitet og aggresjon er menneskebarnet født med grunnleggende behov for å føle seg elsket og verdsatt, for å føle seg trygt tilknyttet og bekreftet. Kanskje mer enn noe har barnet behov for å bli møtt med varme. Behovene utgjør krefter som uopphørlig kommer i konflikt med begrensninger og innskrenkninger slik de blir formidlet gjennom kultur, miljø og nære relasjoner. Gjennom den psykologiske mekanismen identifisering tar barnet opp i seg foreldrenes verdier og holdninger. Ikke minst tar det opp i seg foreldrenes væremåte som uttrykker hvordan det er å være i verden – hva som går an og hva man skal skamme seg for. Foreldrenes stemmer – sinte, myke, harde, varme – tas inn og blir en del av barnet selv. Fars misbilligende blick eller mors lidende ansikt flytter inn og lever videre som et slags indre galleri. Disse fortidige spor aktualiseres og repeteres i nåtiden – som automatiserte mønstre. For å svare Helene Alving: Når vi ikke "blir kvitt" avdøde meninger og forslitte verdier, er det fordi de er blitt en del av individets karakter. Gjengangerne er på plass!

IBSEN SOM GJENGANGER

Bentein Baardson debuterte som Osvald i 1978. I dag er han en av våre fremste regissører, både innen teater, TV og film, og med oppdrag både ute og hjemme.

Hvorfor settes Ibsen opp over hele verden?

Ibsen er norsk, men verdensborger av gemytt. Han legger den sceniske handlingen for sine skuespill til Norge, men hans karakterer og konflikter er aldri begrenset av den nasjonale arena hvor handlingen utspiller seg – tvert imot, alt som skjer i Ibsens dramatikkk kunne skjedd hvor som helst, i hvilket som helst land eller verdensdel. Men den fysiske fortettede og nesten klaustrofobiske rammen er en forutsetning for handlingens og karakterenes dramatiske utfoldelse og sprengkraft ...

Ibsen er blitt en gjenganger på verdens teaterrepertoar, og vi blir aldri kvitt ham – fordi han avslører, nådeløst og usminket, våre innerste og inderligste menneskelige handlingsmønstre, væremåter, motiver og valg. Han dissekerer vår adferd, men aldri uten forståelse, innsikt og medfølelse.

Hvorfor er det så mange skuespillere som liker å spille Ibsen?

Ibsen er skuespillernes dramatiker. Ibsens persongalleri har, i likhet med Shakespeare og de greske, klassiske dramatikere, gitt oss en rekke arketyper for den menneskelige eksistens – på godt og vondt.

Ibsens skikkelser er tredimensjonale, de er motsetningsfylte, komplekse og derfor sannferdige: Utømmelige i sin gjenkjennelighet, og ufravikelige i sin streben etter å unngå skjebnen, katastrofen som venter ... Ibsen har gitt skuespilleren en tekst, et psykologisk partitur, som gir muligheter for å fremstille mennesket i alle dets fasetter.

Er det mulig å fri seg fra våre foreldres synder?

Ibsen minner oss om at vi alle er et resultat av arv og miljø, og at foreldres synder kan «hjem søkes på barna», men han gjør det vanskeligere enn som så, fordi han samtidig spør: Er vi kun summen av dette? Er det ikke, uansett og allikevel, våre egne handlinger som til syvende og sist gjør oss til den vi er – og det vi alle til slutt må stå til regnskap for: Våre egne valg og gjerninger har konsekvenser, ikke bare for oss selv, men også for vår neste ...

Ibsens teatergeni er en portal inn i en virkelighet hvor vi kan gjenkjenne andre i oss selv – og oss selv i andre.

Men Ibsen får oss også til å gjenkjenne oss i noe vi ikke visste noe om. Kan det være det derfor vi aldri blir kvitt ham, Gjengangeren? <

Fru Alving

GJERTRUD JYNGE

jobber til daglig ved Det Norske Teatret, hvor hun har hatt store roller i oppsetninger som *EDDA*, *Sorga kler Elektra*, *Fedra*, *Peer Gynt* og *Anna Karenina*. Hennes eget teaterprosjekt, *Frå landevegen*, har også fått meget god mottakelse. Jynge ble ansatt ved Rogaland teater etter Teaterhøgskolen i 1993. Der spilte hun både Hedvig i *Vildanden*, Nora i *Et dukkehjem* og Agnes i *Brand*. Gjertrud Jynge har mottatt Heddaprisen to ganger og Anders Jahres Pris for Yngre Kunstnere.

Pastor Manders

LASSE LINDTNER

er tilknyttet Nationaltheatret og har tidligere arbeidet ved bl.a. Den Nationale Scene, Kilden og Trøndelag Teater. Lindtner har spilt en rekke store roller som Willy Loman i *En handelsreisendes død*, George i *Hvem er redd for Virginia Woolf?*, Javert i *Les Misérables* på DNS og Henry Higgins i *My Fair Lady* og Peron i *Evita*. Ved Nationaltheatret har han bl.a. spilt tittelrollen i *Hamlet*, Peachum i *Tolvskillingsoperaen* og Edmund Tyrone i *Lang dags ferd mot natt*. Lasse Lindtner er også kjent for et stort publikum for alle sine roller på film og fjernsyn, som i *Vestavind*, *Ved kongens bord* og *Hotel Cæsar*. Han har mottatt flere priser, blant dem Per Aabels ærespris, Pernillestatuetten og Radioteatrets Blå Fugl-pris.

Osvald

GUNNAR EIRIKSSON

har sin skuespillerutdannelse fra HINT og kom til Riksteatret fra hovedrollen i suksessforestillingen *Robin Hood – Rai Rai i Sherwoodskogen* på Trøndelag Teater. Der har han også gjort suksess som Josef i *Juleevangeliet – The Smash Hit*

Musical og flere andre oppsetninger. Eiriksson debuterte på Hålogaland Teater hvor han bl.a. spilte Benjamin i *Martyrer* i Kjersti Horns regi. Han har siden spilt Bulle i *Doktor Proktor* på Oslo Nye Teater og Peer i *Peer, du lyver!* på Riksteatret. Han har også vært komponist og musikalsk leder for flere av oppsetningene han har medvirket i.

Snekker Engstrand

PER EGIL ASKE

har vært ansatt ved Nationaltheatret i en årrekke. Han debuterte på Teatret Vårt i Molde og ble senere ansatt på Trøndelag Teater, der han blant annet spilte sentrale roller i Frank Wedekinds *Vårløsning* og Lars Noréns *Kaos er guds nabo*, samt den unge Peer i *Peer Gynt*. Ved Nationaltheatret har han gjort mer enn 100 roller, blant dem hovedrollen i Tsjekhovs *Kirsebærhagen* og Shakespeares *Lystige koner i Windsor*. Aske har gjort flere store Ibsen-roller bl.a. i *Hedda Gabler*, *Byggmester Solness* og *Brand*, totalt 17 Ibsen-roller. På Riksteatret spilte han Gregers Werle i *Vildanden* i 2013. Aske har også medvirket i flere TV-serier og filmer, og mottatt Trøndelag Teaters Pris og Gøsta Ekmanns ærespris.

Regine

MADALENA SOUSA HELLY-HANSEN

er utdannet skuespiller på HINT. Siden har hun gjort seg bemerket som *Julie* i Brageteatrets kritikerroste oppsetning av *Romeo og Julie*. Ved Haugesund Teater medvirket hun i *Stormen* av William Shakespeare, og hun har spilt i *Eg ringer mine brø* ved Hordaland Teater. I løpet av sin korte karriere har hun også vært på Nationaltheatret i forviklingskomedien *Noen kommer til å komme (Ah-versjonen)*.

Kjøp billetter på www.riksteatret.no
Følg oss på sosiale medier #riksteatret

31.8.	Oslo / Nydalen	30.10.	Molde
5.9.	Harstad	1.11.	Åndalsnes
6.9.	Stokmarknes	2.11.	Otta
7.9.	Svolvær	3.11.	Hamar
10.9.	Narvik	5.11.	Gjøvik
12.9.	Finnsnes	7.11.	Fredrikstad
13.9.	Tromsø	8.11.	Halden
16.9.	Alta	9.11.	Askim
17.9.	Hammerfest	11.11.	Jessheim
19.9.	Kirkenes	12.11.	Vikersund
20.9.	Vadsø	13.11.	Drammen
22.9.	Bodø	14.11.	Horten
25.9.	Mo i Rana	15.11.	Sandefjord
26.9.	Sandnessjøen	16.11.	Nøtterøy
27.9.	Mosjøen	18.11.	Notodden
29.9.	Kolvereid	19.11.	Skien
30.9.	Steinkjer	20.11.	Arendal
2.10.	Stjørdal	21.11.	Grimstad
3.10.	Melhus	22.11.	Mandal
4.10.	Oppdal	24.11.	Flekkefjord
5.10.	Sunnalsøra	26.11.	Aksdal
6.10.	Ålesund	27.11.	Stord
26.10.	Sogndal	28.11.	Os
27.10.	Florø		
28.10.	Sandane		
29.10.	Nordfjordeid		

Hva ville Ibsen med Gjengangere, hvorfor var publikum sjokkert og hva angår oss i dag?

Velkommen til gratis Ibsen-intro med Tine Thomassen i foajeen før forestilling på noen steder.

Se oversikt på riksteatret.no

